

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδον κι’ είκοσόν μετρούντες χρόνον
 εδρευόμεν’ στήν γήν τών Παρθενώνων.

Έτος χίμα δώδεκα κι’ ένακόσ’ άνόμα,
 βλοι τήν Άνδρθωσι θάχουνε’ στό σόμα.

Χίλια και δεκαπέντε και δικακόσ,
 σφαδαζει μιά γειτόνισσα σφιγγόσα.

Έβδ’μ’ Τούλιου
 και φιλόγεσ’ ήλιου.

Τών όρων μας μεταβολή ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ’ ευθείας πρós έμέ.
 Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α : μόνε
 Γιά τά ξένα όμως μερον.—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ί σ τ ο χ έ ρ ι

Είς γνώσιν γέροισιν παντός ειωπούσου τσελεππή
 ότι παλο’ μεν σώματκ «Ρωμηού» ανέλιπτή
 με τήν αναίλορον τμήν, κι’ όποτος άπ’ έξω θέλει
 δέν θα πληρώσ’ ηι αύτα Τοχυδρομείων τέλη

**Σύλλογος Πολυτεκνίας
 άξιος ευφήμου μνείας.**

(Τώρα, που’ στό Ρωμαιού μεγάλος πλούτος ρέει,
 σέ κάποιο μέρος έρχονται πολλοί νοικοκυραίοι
 να λάβουν μέτρα σοδαρά κατά τής άτεκνίας
 και γά λαλήσουν αύστρηώς καθ’ όλων τών άγάμων,
 που θεωρούνται πάντοτε άθήρα τής κοινωνίας,
 αλλά και μορμολύκεια τών νυμφικών θαλάμων.

(Ού μόν προσέρχετ’ εύσταλής
 κι’ ό ξύλινο: ό Φασουλλής
 μετά του Περικλέτου,
 του τούτον ένκαρέτου.

(Κάθε πολίτης έγγαμος προσήρχετο μέ ζήλον,
 και σκεψείσ άντηλλάσσοντο ποικιλία μετ’ άλλήλων,
 και δύο τους έσκότιζαν ζήτηματα συγχρόνως,
 μεγάλην σπουδιότιητος κοινωνικής άμφοτέρα,
 να νυμφευθούσ οι μένοντες άπειώς του νυμφώνος,
 κι’ οι νυμφευθέντες να γεννούσ μουρέλια περισσώτερα.

(Άλλ’ όμως μερικά
 προσέτρεξαν ένκατ
 και μέ τής κούνας βρέφη.

Φωναίς βοή, και κρότος,
 κι’ ό Περικλετος πρώτος
 τάδε πρós τούτους έφρη:

Π.— Ένώ προκίθει σήμερα και τών Ρωμηών ή χώρα
 ένκάναμε πολύ καλά να μαζευθόμε τώρα,

κι’ ύμφονοι να λάβωμεν γενναίως άποράσεις
 καθ’ όλων τών συμπολιτών,
 όπου νομιζούν περιττόν
 ν’ αύξήσ’ ή νέα πλάσις.

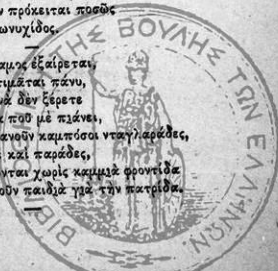
Μέγας ό σήμερα άγών...
 έβλεπαν πρώτα’ στόν ζυγόν
 έμάς τους κουνενέδες.

Κι’ έκεινοι σκούζουσ αναιδώσ
 άνευ συζύγου και παιδιός
 μέσα’ στους καφενέδες.

“Ας τό σκεφθώμεσ σοδαρά,
 τουτο τό ζήτημ’ άφορξ
 τό μέλλον τής πατριδος.

Κι’ ό λόγος έστω περισσός
 γιατί δέν πρόκειται πρós
 περι παρωνυχίδος.

Πας έγγαμος έξάρεται,
 μέ κι’ εκτιμάται πάνυ,
 κι’ άλλήθινά δέν ξερετε
 τί φοδρακ’ που μέ πιάνει,
 άν βλέπω γύρω ν’ άδρανεύθ κημπόσοι νταγ’ αράδες,
 πουχουνη και παράδες,
 και ξενοαστοι να κάθωνται χωρίς κημιμά φροντίδα
 και δίχως να γεννοβολούσ παιδιά γιά τήν πατριδα.

Κι' ἄφορ δὲν ἐσυζήτησε ποτὲ τὸ Κοινοβούλιον
περὶ τοιούτων σοβαρῶν κι' ἀλύτων ζητημάτων,
ἃς συσκεφθῶμεν κἀν ἡμεῖς τὸν μῆνα τὸν Ἰούλιον,
τὴν ἐποχὴν τὴν γόνιμον τῶν κυνικῶν καμμάτων.

Δὲν πρέπει νὰ προσέχωμεν ἀγαπητοί μου, μόνον
εἰς τὸ νὰ καταρτίσωμεν στρατεύματα καὶ στόλους,
καὶ πῶς νὰ στρατευώμεθα καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
ἀλλὰ νὰ βάλωμεν ποινὰς καὶ' ἐπὶ τοὺς ἀγάμους βλους.

Δὲν πρέπει νὰ γίνουσι ποτὲ κι' αὐτὰ τὰ θεαδράματα
ἐξ Ἰσου δικαιοῦντα
μ' ἡμᾶς τοὺς φαμελίτας
καὶ σφριγηλοὺς πολίτας.

Δίον οἱ ζῶντες ἀδρανεῖς
νὰ διδοῦσι φόρους ἀπηνεῖς
τῆς ἀφιλοτιμίας των.

Καὶ νὰ πληρώνουν χωριστὰ
τὰ μούτρα των τὰ σεβαστὰ
φρόνον τῆς ἀγαμίας των.

Γιατὶ νὰ βρασιάζεσθε πρὸς συλλογὴν ἐράνων
ὑπὲρ ἀεροπλάνων;
Φορολογήσατε γι' αὐτὰ κάθε κωθῶν κηφήνα,
ποῦ δὲν ἐγνώρισεν ποτὲ τοῦ μέλιτος τὸν μῆνα.

Μακρὰν μας νὰ φυγαδευθοῦν,
κανεὶς πρὸς τούτους οἴκτους,
ἀνάγκη νὰ τιμωρηθοῦν
ἀμείως κι' ἀμειλίκτους.

Καὶ μῆτε νὰ ψφρίζουνε τοῦ κράτους τοὺς Μεσοσίας,
μῆτε νὰ διορίζονται σὲ θέσεις δημοσίας,
ἀλλ' ὄντα νὰ νομιζῶνται κι' ἀνοφελῆ καὶ στάσιμα,
μῆτε νὰ πέρνουσι ποτὲ σὰν τῶν λοιποῦ παρασσημα,
κι' ὅσο κι' ἂν καταλέγονται κι' αὐτοί' ἐπὶ τοὺς ἀνωτάτους
νὰ μὴ κηδεύονται ποσὸς μὲ χρίματα τοῦ κράτους.

Εἰς τὸν παρόντα σάλον
ἔνευ πειθῶν μεγάλων
κανένας δὲν πατρεύεται.

Κι' ἡ Ρωμηοσύνη τότε,
καλοὶ συμπατριῶται,
ἃς πᾶν νὰ κουρεύεται.

Στέφανος μᾶς προσμένει,
κι' ἡμεῖς οἱ τιμημένοι
τοῦ γάμου σταυροφόροι
ἃς ἀκαίτησθε πάλι
νὰ παντρευτοῦνε κι' ἄλλοι,
ἔστω καὶ μὲ τὸ ζῶρι.

Γιατὶ καὶ πῶς ἐγὼ
πρὸς γάμους νὰ σφριγῶ
καὶ νὰ μὴ κινδυνεύω;

Κι' αὐτὸς ὁ νταγλαρὰς
ἔνευ νοικοκυρὰς
νὰ χάσκη ξαπλωμένος;

Κι εἰ ποὺς νόμος τάχα καὶ δίκαιον τὸ θέλει
νὰ χῶμε ἡμεῖς μονάχα γυναῖκα καὶ μουρέλι,

κι' ἄλλοι νὰ μὴν κυτᾶζουν τοῦ μέλιτος φεγγάρια,
καὶ μῆτε σκύλους νὰ χῶνουν νὰ βάζουν' ἐπὶ τὴν ἀγγαρεία;

Μὲς' ἐπὶ τῆς τρανῆς προδοῦ τὴν Ζαίλη καὶ τὴν φούρια
γιατὶ νὰ τρέβη πάντα χαράμι τὸ ψωμί,
δίχως νὰ τοὺς Ζαλιῶσιν ποτὲ των γεννητοῦρια,
καὶ δίχως νὰ γνωρίσουν λεχθῶνα καὶ μαμμη;

Κι' ἃς μὴ μᾶς λένε πάντοτε τὸ τακτικὸ τροπάρι
πῶς εἶναι δύσκολ' ἡ ζωὴ καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ὅποιος γυναῖκα σήμερα σὰν κουτομιάς πάρη
χρειάζεται τοῦλάχιστον αὐτὸ κι' ἀεροπλάνο.

"Ὅποιος αὐτὰ μοῦ τακμποῦνᾶ τοῦ λέω: πάρε πόδι...
κι' ἀνούπανδροι χρειάζονται τὰ σήμερον χρεϊώδη.
Κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ σὰς βεβιδί τῶς θάνασι φορτωμένοι
μὲ τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς καὶ τὰ πολλὰ τῆς θάρης,
ἐφόσον δὲν μπορεῖ κανεὶς καθὼς τὸν Διογῆνη
μὲ κυνικὴν ἀφέλειαν νὰ ζῆ μὲς' ἐπὶ τοῦ πιδάρη.

(Μπράβο τοῦ λέν δὲθ σεβαστοὶ
κι' ὁ Περικλῆς εὐχαριστεῖ.)

Π.— Πρέπει καθένας ἀγάμος πραγματικῶς νὰ ντρέπεται,
γιατὶ δὲν ἐπιτρέπεται
οἱ μὲν γὰρ τὸ νοικοκυρῶν
νὰ μαρτυροῦν, νὰ βέβουνε,
κι' ἄλλοι νὰ κάνουνε χωρὶς
μὲ κάποιαι, ποῦ γυμνοῦνε
νὰ βροῦν συζύγους τῆς στιγμῆς προχέιρας κι' ὅπως ὅπως,
καὶ γάμους μεθήμερινούς τελοῦν συχὰ κι' ἀκόπως.

(Μπράβο τοῦ λέν καμπόσοι,
σὺ μᾶς τὰ λὲς μὲ γνώσι.)

Π.— Καὶ σήμερα, σὺνάδελφοι, τὸ λέω σιταράτα,
σκέτα καὶ τοικουράτα.

Καὶ νὸν ὄφωνα μεθ' ἡμῶν τὸ λάβρον τοῦ γάμου,
κι' αὐτὰ, ποῦ τώρα ταμποῦνᾶ, πολλὰς φορὰς τὰ γαρίτζα,
μὰ μὲ τοὺς μάχους τοὺς πολλοὺς ἐπαθὰν τὰ νεφρὰ μου,
καὶ χάριν διουρήσεως μοῦπαν νὰ πῖνω Σάριζα.

Ζῆτε κι' ἐργάζεσθ' ἐυλεῶδες,
κι' ὅποιος δὲν θέλει γάμο
κτυπάτε τον ἀνηλεῶδες
μὲ δὲθ τσουράπαις ἄμμο.

"Ἐλα, βρε! Χαλαράμπη, νὰ σὲ παντρέψωμε,
νὰ φάμε καὶ νὰ πρῶμε καὶ νὰ χορῶσῶμε.
Δὲν τὴν πέρνω... θὰ τὴν πάρρη
καὶ θὰ' πρῆ κι' ἓνα τραγοῦδι...
γιὰ νὰ γῆνη τέτοια χάρης
θέλω κάσσα τοῦ Σκουλοῦδη.

Φέρτε στέφανκ, παπάδες,
καὶ κουρέτα καὶ λιμπάδες
νὰ γενῆ γιορτὴν μεγάλην.

Πάρτε λεμονιάς κλαδιά,
κι' ἃς νεάσωμεν παιδιὰ,
μὲ τὸν Τελη τὸν Πετσάλη.

"Ἄς χορῶσῶν λιγεραῖς,
κι' ὄλο γάμους καὶ χαράς
ὁ καθεὶς ἃς τραγοῦδη.

Σύλλογος κοινωνικός και παιδοποιητικός.

Στεφανώσωμεν ἐν γένει
ἓνα κι' ἄλλον ἀσπρογένη,
ἔπος και τὸν Μαρουδί.

Κι' ὄποιος θέλει και δὲν θέλει
δίον γάμου νὰ ἀκάρωσῃ,
και καθὲς ἐκ τῶν ἐν τέλει
χρεωστὲι νὰ ζευγαρώσῃ.

Ἐστὸν ζυγὸ κι' αὐτοὶ κι' ἔκεινοι,
κι' ὁ χορὸς νὰ περνοδίνῃ,
και μὲ γέροντας και νέους
νὰ τελοῦσμεν ὑμεναίους.

(Εὖγε σκούζουν μερικοὶ,
κι' ὁ ζυλίνος φαπλατᾶς
μὲ μειδίσμα γλυκὸ
θέλγει τοὺς ἀκροατᾶς).

Π.—Κι' ὅσοι τῶν γάμων τοὺς καρποὺς ἀπλήστως τοὺς ἐφάγα
ἡμεῖς οἱ νοικοκύρηδες ἄς λέμε νύκτα μέρα [με,
ὅσοι δὲν στεφανώναται φύγε μακρὰν μὰς, ἄγαμε,
και πήγαμε ἄτὸ διάβολο κι' ἀκόμη παραπέρα.

Μὲς ὅτῃς ἀκρίθειες τὸν καιρὸ
ἐπαντρευτήκαμε κι' ἔμετε,
κι' εὐτυχίῶν διανομεῖς
τραβοῦμε πρῶτοι τὸν χορὸ.

Κ' ἔλλοι μὰς κάνουν τὸν πλάζῃ
κι' ἔλο μὰς πέρνου ἄτὸ μὲζῃ,
κι' ἔμπε, ποὺ πρὸς παγίωσιν εἰργάσθημεν τοῦ κράτους,
μὰς λὲν πτωχοὺς τῷ πνεύματι και βλάκας κατεντάτους.

Πῶς φούρκίζομαι μὲ τούτους, κι' ἔχω πάθος κατ' αὐτῶν
τῶν ἀγάμων προπετῶν,

ποὺ χωρὶς κυρὰ γυρίζου
κι' ὀλοένα σαλιμαρίζου.

Μήτε δροῦν κοινωνικῶς
πρὸς ἐπαύξεισιν τοῦ γένους,
κι' ἐνθ' ἔζου γκαρσονικῶς
σκώπτουν και τοὺς παντρεμμένους.

Και σὰς λέγω μ' ἓνα τόνον νοικοκύρη νέτου σκέτου:
ἢ θὰ παντρευτῇ καθέννας πρὸς τὸ πρέπον ἀπειθῆς,
ἢ κι' ἐγώ, συμπατριῶτα, τὴν κυρίαν Περιλιέτου
ἀπὸ κοίτης και τραπέζης τὴν χωρίζω παρευθῆς.

(Ἐἶπεν αὐτὰ θυμειδῶς
κι' ἐκτύπησε τὰ στήθη,
παρ' ὅλου δὲ παταγωδαῖς
κατεχειροκροτήθη).

(Και μετ' αὐτὸν ἄτὸ βήμα
ἀνέβη παραχρῆμα
ὁ Φαουλιὸς ὁ φίλος,
κι' εἶπεν αὐτὰ στωμίλος.)

Τὰδε λαλεῖ κι' ὁ Φαουλιὸς, τεκνοποιοῦς ἐπωφελῆς.

Φ.—Εἰς τὴν σεπτὴν ὁμήγηριν ὁ Περιλιέτος πρῶτος
τὸν γάμον ἐγκωμιάσει και προσφωδῆς κι' εὐλόγῳ τως.
Οὐ μὴν ἐγώ, παραγωγὸν τῆς Ρωμησοῦνης θρέμμα,
θὰ σὰς μιλήσω, κύριοι, γι' ἄλλο σπουδαῖο ἀπειλεῖται,
θὰ σὰς μιλήσω δηλαδὴ κατὰ τῆς ἀτεκνίας,
ἐποὺ καθήτησε κι' αὐτὴ πηληγὴ τῆς κοινωνίας.

Ἵλοι σὰς θὰ γνωρίζετε, καλοὶ μου συμπολιταί,
πῶς μείωσις τοῦ πληθυσμοῦ σπουδαῖος ἀπειλεῖται,
και πῶς διακαλεῖσονται τὰ νέα καθεστῶτα,
και στρατιώτης ἡ Πατρις δὲν δαχῆσάν και πρῶτα.